

bezwijkt voor de verzoeking. Voor den militairen dokter is het reeds een moeilijke taak, op de ziekenparade lijntrekkers en werkelijk zieken te onderscheiden, maar hij heeft daarbij althans geen geldelijke schade of verlies van populariteit te duchten. „Dit ziekenfondsstelsel heeft gemaakt, dat ons beroep bijna niet meer kan worden genoemd een eervolle, laat staan een nobele werkkring”. Daarom beveelt hij voor de verzekerden aan vaste dokters, die hun tijd alleen aan hen besteden en een vast salaris hebben, zoodat hun geen verzoeking in den weg treedt. Aan de andere, betere mogelijkheid, waarbij òn de verzekerden òn de geneeskundigen hun vrijheid behouden, nl. de scheiding van behandeling en van ziekingeldcontrôle, heeft deze arts niet gedacht. Evenmin aan het lot der door hem gewenschte vaste artsen, die zouden worden beladen met al de narigheid, welke nu over alle geneeskundigen is verdeeld.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

„TENESMI” BIJ CHOLERA?

In een referaat over hedendaagsche cholerabehandeling (*Nederl. Tijdschr. voor Geneesk.*, II, bldz. 2003) spreekt collega TERWEN over „kwellende tenesmi”. Ik geloof, dat dit een onjuistheid is. In alle beschrijvingen van het ziektebeeld der cholera vindt men aangegeven, dat de ontlasting zonder pijn afloopt. Bij het (eenige) cholera-geval, dat ik waarnam, werd over buikpijn geklaagd; deze was echter het gevolg van krampen in de spieren van den buikwand.

Laren, 3 December 1916.

F. CROES.

DE TEGENWOORDIGE ROODVONKBESTRIJDING.

HAMBURGER verwijt mij, dat ik de strekking van zijn betoog niet juist heb weergegeven, dat hij niet bedoelt „ook alle contacten in barakken af te zonderen”. Ik heb het artikel nogmaals nagelezen en blijf er deze meening in lezen. Alevel, dit kan aan mij liggen en de bedoeling van HAMBURGER is dus alleen de roodvonkpatiënten op te nemen. Daarmede valt echter de onderbouw van zijn betoog uiteen. Zooals ik de meening van HAMBURGER opvatte, was zij tenminste consequent en uit één stuk, zat er systeem in. Nu hij de „contacten” niet wil opnemen, zal zijn methode evenmin helpen ter beteugeling van de epidemie.

Waar de ervaring nu reeds eenige jaren geleerd heeft, dat de briefjes en de opneming niet helpen, dat de natuur de bevolking op zachtzinnige wijze immuniseert, blijf ik met overtuiging gelooven, dat wij met die onnoodige, vaak hinderlijke, zeker kostbare wijze van doen van heden, gezien deze goedaardige epidemie, moeten breken. Helaas, houdt de starre epidemiewet ons vast en belet naar gelang van omstandigheden te handelen. Daarmede zou het publiek belang ten slotte het best gebaat worden,

Amsterdam, 4 December 1916.

L. HEIJERMANS.

HET DONDERS-GEDENKTEEKEN.

Bij dezen deel ik de geldelijke uitkomst mede van mijn „Oproep aan de Nederlandsche Geneeskundigen”.

Aan het hoofdbestuur heb ik verzocht mij uitnodigingen te bezorgen om in de vergaderingen der afdelingen als spreker op te treden. Slechts in 9 afdelingen is dit mij gelukt. Na gelezen te hebben, heb ik aan al de leden van de afdeling, mijn